ОДИН ДЕНЬ ОДНОГО ПІДРОЗДІЛУ НА ПЕРЕДОВІЙ

«ЦЕ НАША ЗЕМЛЯ, ПРАВДА ЗА НАМИ»,

АБО ПРО ТЕ, ЯК 17-Й ОКРЕМИЙ МОТОПІХОТНИЙ БАТАЛЬЙОН ОБОРОНЯЄ ПЕРЕДОВІ ПОЗИЦІЇ В РАЙОНІ ГОРЛІВКИ

Таке відчуття, наче з тієї сторони стискається пружина. У ворога накопичується техніка, жива сила, матеріальні запаси. Викликає занепокоєння суттєве збільшення частоти та потужності обстрілів...

4

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

«НАЙСТРАШНІШЕ — ДИВИТИСЯ В ОЧІ ЛЮДИНІ, ЯКА ПОМИРАЄ»

5

ЄДИНА КРАЇНА!

НАРОДНА АРМІЯ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

ЧЕТВЕР, 30 КВІТНЯ 2015 РОКУ №47 (5382)

МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ НА ПІДТРИМКУ РЕФОРМ В УКРАЇНІ

«ПОВІРТЕ В УКРАЇНУ»

У КОНФЕРЕНЦІЇ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ БІЛЬШЕ 500 ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТОРІВ, ПРЕДСТАВНИКІВ БІЗНЕСУ ТА УРЯДОВИХ СТРУКТУР З 56 КРАЇН СВІТУ

«КОЖЕН ДЕНЬ ТРИВАЄ БОРОТЬБА НА ДВА ФРОНТИ: ОДИН — ЦЕ БОРОТЬБА ЗА ЗБЕРЕЖЕННЯ НАШОЇ СВОБОДИ І ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ЦІЛІСНОСТІ; ІНШИЙ — БОРОТЬБА, ЩОБ ВИЖИТИ ЕКОНОМІЧНО, ВИКОРІНИТИ КОРУПЦІЮ І ПРОВЕСТИ ВСЕОСЯЖНІ, І НАВІТЬ ДУЖЕ БОЛЮЧІ РЕФОРМИ, ЩОБ ЗРОБИТИ НОВУ УКРАЇНУ»

«ДЕОЛІГАРХІЗАЦІЯ, ДЕМОНОПОЛІЗАЦІЯ, ДЕРЕГУЛЮВАННЯ І ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ, А ТАКОЖ БОРОТЬБА З КОРУПЦІЄЮ Є ОСНОВНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ ДЛЯ НАШИХ РЕФОРМ»

«УКРАЇНА ПОТРЕБУЄ ІНВЕСТИЦІЙ, ЩОБ СТВОРЮВАТИ І РОЗВИВАТИ СВІЙ ВЕЛИЧЕЗНИЙ ПОТЕНЦІАЛ» СТОР. 2

В ІНТЕРЕСАХ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ

П’ЯТА ХВИЛЯ ЧАСТКОВОЇ МОБІЛІЗАЦІЇ РОЗПОЧАЛАСЯ ДОСТРОКОВО

Фото Романа ТУРОВЦЯ

В Україні проводиться п’ята хвиля часткової мобілізації, підготовка до якої в умовах посилення напруження на Сході нашої держави розпочалася ще до закінчення четвертої, а саме 10 квітня. Таке рішення було прийняте з метою недопущення зниження боєздатності частин і підрозділів вітчизняного війська, створення умов для якісної підготовки призваного особового складу та проведення своєчасного звільнення військовослужбовців, що були призвані за мобілізацією 2014 року. Про це повідомляє прес-служба Генерального штабу Збройних Сил України.

Перших мобілізованих було направлено до навчальних підрозділів 22 квітня.

З певних причин, обумовлених інтересами державної безпеки, Генеральний штаб Збройних Сил України не піддавав цю інформацію широкому розголосу з перших днів проведення п’ятої хвилі мобілізації та не називає точну кількість тих, хто буде мобілізований.

НА ЛІНІЇ РОЗМЕЖУВАННЯ

БЕЗЛЮДНЕ ШИРОКИНЕ

ДОНЕДАВНА ПОПУЛЯРНЕ КУРОРТНЕ СЕЛИЩЕ — НИНІ ЕПІЦЕНТР БОЙОВИХ ДІЙ

Щодня бойовики незаконних збройних формувань порушують Мінські угоди та обстрілюють цей населений пункт, цілеспрямовано знищуючи все живе. Місцеві вулиці нашпиговані вибухонебезпечними предметами, боєприпасами та розтяжками. Серйозно пошкоджені практично всі приватні будинки та об’єкти інфраструктури. СТОР. 3

МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ НА ПІДТРИМКУ РЕФОРМ В УКРАЇНІ

«ПОВІРТЕ В УКРАЇНУ»

У КОНФЕРЕНЦІЇ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ БІЛЬШЕ 500 ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТОРІВ, ПРЕДСТАВНИКІВ БІЗНЕСУ ТА УРЯДОВИХ СТРУКТУР З 56 КРАЇН СВІТУ

Президент України Петро Порошенко під час відкриття Міжнародної конференції на підтримку реформ в Україні, наголосив: «Ваша солідарність є ключем до вирішення наших нинішніх труднощів, а також майбутнього України, яку ми бачимо повністю інтегрованим, економічно динамічним і продуктивним членом європейської сім'ї народів».

Президент зазначив, що Україна продовжує послідовно рухатися шляхом європейської інтеграції та впровадження реформ в усі сфери суспільного, політичного та економічного життя.

— Кожен день триває боротьба на два фронти: один — це боротьба за збереження нашої свободи і територіальної цілісності; інший — боротьба, щоб вижити економічно, викорінити корупцію і провести всеосяжні, і навіть дуже болючі реформи, щоб зробити нову Україну, — сказав Петро Порошенко.

За його словами, попри те, що Україна, як і раніше, перебуває під загрозою війни, ми сповнені рішучості зробити прорив і рухатися до своєї мети.

«Деолігархізація, демонополізація, дерегулювання і децентралізація, а також боротьба з корупцією є основними можливостями для наших реформ, — сказав глава держави. — Наша мета полягає в тому, щоб побудувати і забезпечити незворотність системи, яка гарантує демократію, права і свободи людини; політичну систему, яка дотримується стандартів європейської політичної культури». Про це повідомляє прес-служба глави держави.

Президент наголосив, що Україна послідовно рухається у фарватері Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Президент України поінформував учасників про діяльність Національної ради реформ, яка координує реформи та діяльність в цьому напрямку всіх трьох гілок влади за участю громадянського суспільства: «Ми створили ефективну команду реформ. Я пишаюся тим, що уряд складається з багатьох реформаторських професіоналів, які змінюють країну в напрямку найкращих світових стандартів».

Окрему увагу глава держави приділив боротьбі з корупцією, яка, за його словами, залишається головним пріоритетом. Він повідомив, що Національне бюро по боротьбі з корупцією, створене за найвищими міжнародними стандартами, вже розпочало свою роботу. При цьому Президент наголосив на тому, що робота бюро значною мірою орієнтована на відновлення довіри до України з боку українського суспільства та іноземних інвесторів.

— Ми прагнемо запровадити нові правила гри. Україна потребує інвестицій, щоб створювати і розвивати свій величезний потенціал — потенціал, яким так довго нехтували. Нам потрібні інвестиції, щоб відновити нашу економіку і почати стійке зростання — зростання, яке не тільки модернізує Україну, а яке буде вигідне й для інвесторів в Україні, — зазначив Президент.

Говорячи про потенціал України, глава держави наголосив, що сьогодні Україна є одним з найперспективніших місць для інвестицій. «Хоча ми маємо справу з військовою агресією на Сході держави, нам вдалося довести площу нестабільності до 7% території України, включаючи Крим. І нам вдається тримати ситуацію під контролем», — сказав Президент.

Наприкінці промови глава держави звернувся до присутніх із закликом вірити в Україну і підтримувати її. «Будь ласка, повірте в Україну і приєднуйтесь до нас в цьому історичному процесі», — сказав Петро Порошенко.

САМІТ УКРАЇНА — ЄС

«ГОЛОВНИМ ІНСТРУМЕНТОМ ВПРОВАДЖЕННЯ РЕФОРМ ДЛЯ НАС Є УГОДА ПРО АСОЦІАЦІЮ»

Президент України Петро Порошенко за підсумками саміту Україна — Європейський Союз заявив, що успішні реформи, які запроваджує українська влада за підтримки ЄС, в недалекій перспективі дозволять країні стати членом Євросоюзу

На підсумковій прес-конференції глава держави зазначив, що українська влада здійснює непрості реформи, спираючись на виконання Угоди про асоціацію, повідомляє прес-служба Президента України. «Ми будуємо нову країну, демократичну, з європейськими стандартами, яка, я впевнений, у недалекій перспективі стане членом Європейського Союзу. Це право український народ виборов під час Революції гідності й виборює сьогодні у війні проти російської агресії», — сказав Президент.

Глава держави зазначив, що ЄС позитивно оцінює перші результати України на шляху реформ, зокрема стосовно конституційної реформи та децентралізації, боротьби з корупцією, реформи системи правосуддя, реструктуризації енергетичного сектору та покращення бізнес-клімату.

— Головним інструментом впровадження реформ для нас є Угода про асоціацію, — наголосив глава держави. — Окремі елементи документа активно впроваджуються вже зараз. Україна розраховує, що держави-члени ЄС завершать ратифікацію в найближчі місяці, що дозволить швидко розпочати повне виконання угоди.

Насамперед, як наголосив Петро Порошенко, це стосується створення поглибленої та всеохопної зони вільної торгівлі між Україною та ЄС, яка має запрацювати з 1 січня 2016 року. «Початок функціонування поглибленої та всеохопної зони вільної торгівлі відіграє важливу роль у подоланні економічних викликів», — упевнений глава держави. За його словами, ринок ЄС стимулюватиме українську економіку до повної модернізації, а отже — і до зростання якості життя в Україні.

Водночас Україні надзвичайно потрібна всебічна допомога партнерів. «Вітаю рішення ЄС про виділення нашій державі третьої програми макрофінансової допомоги у розмірі 1,8 млрд евро», — зазначив Президент. Раніше, нагадаємо, ЄС надав Україні 6 млрд евро допомоги.

ПІД ЧАС САМІТУ ОБГОВОРЮВАЛОСЬ ПИТАННЯ НАДАННЯ ГРОМАДЯНАМ УКРАЇНИ МОЖЛИВОСТІ БЕЗВІЗОВИХ ПОЇЗДОК ДО ЄС. ПРЕЗИДЕНТ ПОВІДОМИВ, ЩО КЕРІВНИЦТВО ЄС ПОЗИТИВНО ОЦІНИЛО ПРОГРЕС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПЛАНУ ДІЙ ЩОДО ВІЗОВОЇ ЛІБЕРАЛІЗАЦІЇ

Крім того, під час переговорів на саміті спостерігалася значна інтенсивність контактів між Україною та Європейською комісією з питань зміцнення європейської енергетичної безпеки, підтримка Єврокомісії під час тристоронніх консультацій у форматі «Україна — ЄС — Росія» з питань газопостачання, а також допомога ЄС у забезпеченні реверсних поставок газу з Європи. Важливою для України є участь у процесі створення Енергетичного союзу, який передбачає залучення до його роботи країн-учасниць Енергетичного співтовариства.

Також під час саміту обговорювалось питання надання громадянам України можливості безвізових поїздок до ЄС. Президент повідомив, що керівництво ЄС позитивно оцінило прогрес у реалізації Плану дій щодо візової лібералізації.

— Це дає нам усі підстави сподіватися, що здійснена Україною робота буде на належному рівні оцінена Європейською комісією та державами-членами ЄС і дозволить уже з наступного року українським громадянам відчути реальні переваги зближення з Європейським Союзом, — сказав глава держави. — Вже 12 травня будуть представлені результати оціночної місії з виконання зобов'язань України, що дозволить сформувати вичерпний план і кроки, які Україна має здійснити до кінця 2015 року, щоб незабаром запровадити безвізовий режим з ЄС.

Петро Порошенко зазначив, що в цьому питанні Україна розраховує на підтримку президентів Європейської Ради Дональда Туска та Європейської комісії Жан-Клода Юнкера на саміті «Східного партнерства» в Ризі.

Також Президент за підсумками саміту Україна — ЄС заявив про спільність поглядів на шляхи подолання викликів у сфері безпеки, з якими зіткнулася не лише Україна, а й Європа. Він повідомив, що протистояння агресії РФ було однією з двох головних тем саміту разом з питанням про підтримку реформ в країні.

Президент повідомив, що детально поінформував керівництво ЄС про останні події на Донбасі. «Україна була, є і буде послідовним виконавцем Мінських угод. Ми прагнемо миру, а не війни», — наголосив Петро Порошенко.

Президент особливо відзначив той факт, що у Спільній заяві за результатами саміту президенти жорстко засудили агресію з боку збройних сил Росії, яка почалася ще в березні 2014 року, і порушення територіальної цілісності та суверенітету України.

— Ми не маємо права забувати, що російська агресія на Донбасі розпочалася після окупації і ганебної анексії Криму. Сьогодні на півострові арештовують українців і кримських татар. Системні порушення прав людини на півострові та перетворення Криму на військову базу викликає наше спільне занепокоєння з керівництвом Європейського Союзу, — сказав Президент. — У Спільній заяві ми також підтвердили незмінність політики Європейського Союзу щодо санкцій проти Російської Федерації, — повідомив Президент.

УКРАЇНА-НАТО

АЛЬЯНС ДОЛУЧИТЬСЯ ДО РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ЛОГІСТИКИ

У штаб-квартирі НАТО, що у Брюсселі, підписано Угоду про співробітництво у сфері підтримки між Кабінетом Міністрів України та Організацією НАТО з підтримки та постачання. Про це повідомляє Управління преси та інформації МО України.

Від української сторони за дорученням Кабінету Міністрів України угоду підписав глава Місії України при НАТО Посол Ігор Долгов, від НАТО — Генеральний менеджер Агенції НАТО з підтримки та постачання Майк Лайден.

Підписання цієї міжнародної угоди розширює нормативно-правові межі практичного співробітництва з Альянсом, зокрема щодо реалізації новостворених трастових фондів НАТО на підтримку України з фізичної реабілітації (протезування) військовослужбовців та з реформування систем логістики і стандартизації ЗС України. Крім того, завдяки угоді буде спрощено процедуру започаткування та реалізації нових спільних проектів.

Угодою відкриваються широкі можливості для участі України в економічно вигідних багатонаціональних проектах Альянсу (Партнерствах з підтримки тощо) з логістичного забезпечення військ, а також з питань розробки, виробництва, закупівель, модернізації, зберігання та утилізації предметів військового призначення.

ІМПОРТОЗАМІЩЕННЯ

ВИХІД З ЕКОНОМІЧНОГО ПРОТИСТОЯННЯ

Державний концерн «Укроборонпром» відмовився від 30 тис. найменувань комплектуючих, які виготовлялися в Росії. На сьогодні вже 35% цієї продукції виготовляється в Україні, зокрема і на підприємствах концерну.

До реалізації стратегії імпортозаміщення підключилися підприємства Львівщини. Так, концерн підписав меморандум про розширення співпраці з підприємствами Львівської області у межах виконання державного оборонного замовлення та програм соціально-економічного розвитку.

До поглиблення співпраці в імпортозаміщенні комплектуючих для вітчизняного ОПК на заміну російським долучилися і підприємства Тернопільщини. Задля виконання державного оборонного замовлення сторони посилять кооперацію науково-технічного та виробничого потенціалу, повідомляє прес-служба «Укроборонпрому».

— Події минулого року примусили нас активно розпочати процес імпортозаміщення, — заявив генеральний директор концерну Роман Романов.

Голова Тернопільської ОДА Степан Барна та генеральний директор «Укроборонпрому» Роман Романов відвідали ПАТ «ТРЗ «Оріон» та корпорацію «Ватра». Ці підприємства, як і багато інших, будуть максимально інтегровані у виробничі плани вітчизняного оборонно-промислового комплексу.

Така кооперація допоможе підприємствам країни запрацювати з новою силою та неабияк сприятиме розвитку економіки. Об'єднання зусиль наближає нашу перемогу не тільки у військовому, а й в економічному протистоянні.

— У нас є технічні, матеріальні та інтелектуальні передумови для розвитку, невдовзі ми зможемо відповідати найвищим світовим стандартам, — зазначив Степан Барна.

БЕЗ ПАНІКИ!

ФРОНТ ПОЖЕЖІ В ЗОНІ ВІДЧУЖЕННЯ ОТОЧЕНИЙ І ЗУПИНЕНИЙ

Ситуація щодо ліквідації пожежі на території спеціального комбінату «Чорнобильська пуща» значно покращилася. Фронт пожежі оточений і зупинений. Ситуація повністю контрольована. Осередків відкритого верхового вогню практично не залишилося. Про це повідомляє прес-служба Державної служби з надзвичайних ситуацій.

Виконувач обов'язків голови ДСНС Зорян Шкіряк зазначив, що є окремі перекидання вогню на маленькі частини молодих дерев, але осередки невеликі й виникають при поривах вітру. Крім того, на значній території продовжується тління трави і згорілих дерев. На місці стихії працює пожежна авіація Служби порятунку, яка ліквідовує залишки вогню.

«Радіаційний фон у нормі, жодних загроз немає. Всі підрозділи й техніка ДСНС, що залучені до гасіння пожежі в зоні відчуження, перебувають на місці та безперебійно працюють над подальшою локалізацією», — зазначив Зорян Шкіряк.

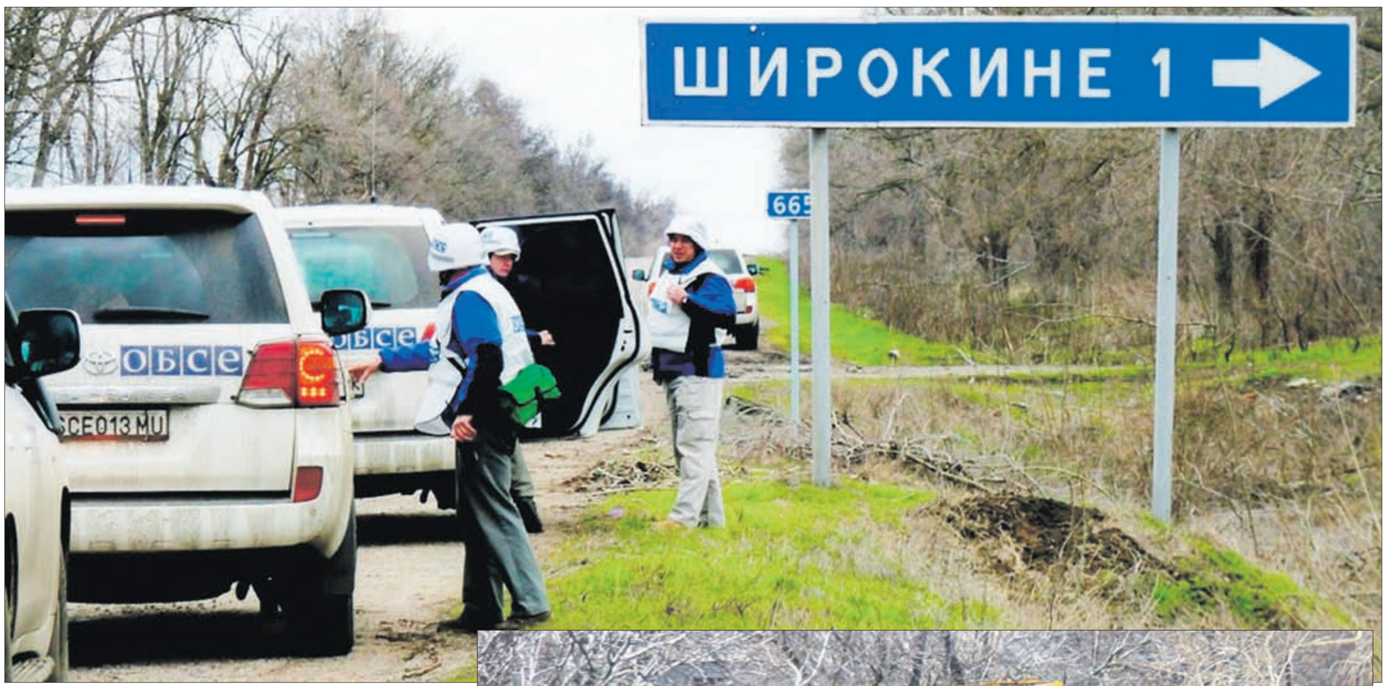
Імовірно попередньою причиною виникнення такої пожежі міг бути підпал або необережне поводження з вогнем.

До ліквідації пожежі залучено понад 200 людей особового складу від Державної служби України з надзвичайних ситуацій, працює пожежна авіація, а також 35 одиниць техніки. На випадок погіршення ситуації передбачено нарощування зусиль з Житомирської області та міста Києва, а також залучення підрозділів Національної гвардії і Міністерства внутрішніх справ.

НА ЛІНІЇ РОЗМЕЖУВАННЯ

БЕЗЛЮДНЕ ШИРОКИНЕ

ДОНЕДАВНА ПОПУЛЯРНЕ КУРОРТНЕ СЕЛИЩЕ — НИНІ ЕПІЦЕНТР БОЙОВИХ ДІЙ

Широкине. Колись цей населений пункт, розташований на узбережжі Азовського моря, вважався благодатним місцем для багатьох наших громадян. Ще зовсім недавно він, маючи добре розвинуту інфраструктуру, у курортний сезон гостинно приймав відпочивальників з усіх куточків України, ближнього та дального зарубіжжя. А ще це історичне місце. Так, поблизу гори Шпиль, яка є однією з визначних місцевих пам'яток, їдучи до місця свого заслання, зупинявся О.С.Пушкін. Саме ці чудові українські місця надихнули російського поета на написання багатьох творів. Чи міг тоді геній навіть уявити собі, що настане час, коли через Широкине проходитиме передовою лінія запеклих боїв, в яких Україна вимушена відстоювати право на вибір свого майбутнього, на мирний шлях до цивілізованого світу?

Сьогодні село Широкине — епіцентр бойових дій, що знаходиться на лінії розмежування за 15 км від стратегічно важливого міста Маріуполь. Щодня бойовики незаконних збройних формувань порушують Мінські угоди та обстрілюють цей населений пункт, цілеспрямовано знищуючи все живе. Місцеві вулиці нашпиговані вибухонебезпечними предметами, боєприпасами та розтяжками. Серйозно пошкоджені практично всі приватні будинки та об'єкти інфраструктури.

З мешканців тут залишилося близько сорока осіб. Це здебільшого люди похилого віку, які вже не в змозі покинути власні оселі. Всі вони постійно моляться за мир у Широкиному та в Україні загалом!

Олександр КОЛЕСНИК,
із зони АТО

В УМОВАХ ОСОБЛИВОГО ПЕРІОДУ

ЗА ДВА ТИЖНІ «НАГУЛЯВ» НА 7 РОКІВ

Мобілізованого військовослужбовця К., який всіляко намагався приховати свою приналежність до Збройних Сил України, зупинив патруль зонального відділу Військової служби правопорядку в Харківському гарнізоні: «…У вас військова форма з якимись черепами, нестатутними нашивками?»

— Це аби противника лякати морально. Щоб він бачив, що з ним буде в майбутньому... Коли він дивиться у приціл — у нього руки трусяться, і не влучає… Ви не маєте права мене затримувати. Я цивільна людина, в мене є паспорт, військових документів немає, — намагався викрутитися чоловік.

Градус розмови підвищувався з кожною секундою. На запитання, чому порушник форми одягу знаходиться поза межами своєї військової частини, пояснень не було. Згодом виявилося, що горе-військовика давно розшукують. Його «самоволка» затягнулася аж на два тижні. І це — в умовах особливого періоду.

Одразу ж прокуратурою Харківського гарнізону за цим фактом було розпочате кримінальне провадження за ч. 4 ст. 407 Кримінального кодексу України «Самовільне залишення військової частини або місця служби».

Іншими словами: «самовільнику» загрожує позбавлення волі на строк від 3 до 7 років.

КОМЕНТАР ФАХІВЦЯ

Прокурор військової прокуратури Харківського гарнізону Ольга ЧЕКИРДА:

— Раніше за аналогічне правопорушення суд призначав покарання у вигляді штрафу до 100 неоподаткованих мінімумів доходів громадян або службового обмеження терміном до 2-х років, або позбавлення волі на строк до 3-х років. Тепер за самовільне залишення військової частини загрожує позбавлення волі строком від 3 до 7 років.

На сьогодні законодавчо посилено відповідальність за окремі військові злочини, вчинені в умовах особливого періоду, воєнного стану або в бойовій обстановці.

Наприклад, за відкриту відмову виконати наказ в умовах особливого періоду за новим законодавством передбачене покарання у вигляді позбавлення волі на строк від 5 до 7 років. Ці та інші зміни діють з 5 березня 2015 року.

Руслан СЕМЕНЮК,
«Народна армія»

ОДИН ДЕНЬ ОДНОГО ПІДРОЗДІЛУ НА ПЕРЕДОВІЙ

«ЦЕ НАША ЗЕМЛЯ, ПРАВДА ЗА НАМИ»,

АБО ПРО ТЕ, ЯК 17-Й ОКРЕМИЙ МОТОПІХОТНИЙ БАТАЛЬЙОН ОБОРОНЯЄ ПЕРЕДОВІ ПОЗИЦІЇ В РАЙОНІ ГОРЛІВКИ

У колекції 17-го окремого мотопіхотного батальйону — осколки «подарунків» від терористів за три останні тижні

Увечері напередодні святкування першої річниці 17-го окремого мотопіхотного батальйону ворог бив по його позиціях з танка та протитанкових реактивних і зенітних установок, мінометів та станкових гранатометів, великокаліберних кулеметів. Троє бійців отримали поранення.

–Терористи по своєму трактують термін «перемир’я», — говорить командир батальйону Олександр Щербина, — щодоби обстрілюють наші опорні пункти та блокпости. Але ми себе кривдити не дозволяємо, у відповідь вони отримують ювелірно точні вогневі ураження. От і вчора ми, так би мовити, в плані підготовки до дня батальйону після евакуації поранених завдали превентивного удару по виявлених у ході бою цілях. Вже вісімнадцять годин ворог нас не турбує.

Комбат як «наврочив». Нові обстріли позицій батальйону розпочались саме під час святкування його річниці. Але перед тим були й приємні моменти. Офіцер штабу антитерористичної операції полковник Сергій Пальчик перед строєм батальйону вручив підполковнику Олександру Щербині погони полковника. Чимало офіцерів батальйону того дня теж отримала погони з вищими військовими званнями. Крім того, чимало бійців підрозділу були нагороджені почесними грамотами та цінними подарунками.

Серед відзначених був, зокрема, боєць третьої мотопіхотної роти Станіслав Новик. Цей військовослужбовець поблизу свого опорного пункту захопив члена диверсійно-розвідувальної групи ворога.

…Полковник Щербина приймає по радіозв’язку доповіді з передових позицій, по яких знову почалися обстріли, віддає бойові розпорядження. Олександр Олександрович планував одразу після урочистостей відвідати буквально всі передові підрозділи та особисто вручити подарунки, поздоровити бійців. Довелось зачекати. Тим часом комбат розповів про батальйонний бойовий шлях.

— З дня формування ми воювали в населених пунктах Маріуполь, Щастя, Станиця Луганська, Красна Талівка, Біловодськ, Дебальцеве. Зараз захищаємо місто Дзержинськ з боку Горлівки і не тільки. Ми порахували: якщо взяти сукупний пробіг нашої техніки до моменту ротації, то він становитиме 1 300 кілометрів. Кількість вистріляних по ворогу боєприпасів перевищує 120 тисяч кілограмів. Але і зараз батальйон не припиняє бойові дії, фактично щодня відбиває атаки ворога…

ТАКЕ ВІДЧУТТЯ, НАЧЕ З ТІЄЇ СТОРОНИ СТИСКАЄТЬСЯ ПРУЖИНА. У ВОРОГА НАКОПИЧУЄТЬСЯ ТЕХНІКА, ЖИВА СИЛА, МАТЕРІАЛЬНІ ЗАПАСИ. ВИКЛИКАЄ ЗАНЕПОКОЄННЯ СУТТЄВЕ ЗБІЛЬШЕННЯ ЧАСТОТИ ТА ПОТУЖНОСТІ ОБСТРІЛІВ...

Особовий склад частини розпочав ротацію три тижні тому, до батальйону прибуло необстріляне поповнення. Новобранці проводили на передових позиціях по три-п’ять днів разом з тими, хто має демобілізуватися, знайомлячись з місцевістю та переймаючи у «стариків» досвід. І тільки після цього відбувалася ротація особового складу батальйону. Результати не забарилися: на рахунку поповнення вже дві знищені ворожі укріплені позиції, станковий протитанковий гранатомет, великокаліберний кулемет тощо. Наша розвідка підтвердила ці факти і доповіла про велику кількість поранених терористів. Один з чотирьох захоплених у полон сепаратистів — також на їхньому рахунку. Бійці взяли його зі зброєю, документами, мобільним телефоном.

…Комбат нарешті дає команду на виїзд на передову.

Один з опорних пунктів третьої роти батальйону. Звідси, як на долоні, видно околиці Горлівки, терикони та будівлі підконтрольних бойовикам вентиляційних шахт. Заступник командира роти з позивним «Юрист» окреслює на місцевості рубіж оборони, показує, звідки бойовики окремими групами підбираються до українських позицій.

— Он звідти кілька разів на день стріляє танк, учора зробив шість пострілів, бачите? Зразу ховається за терикон, поки що не можемо нічим дістати, хоча це — тільки питання часу. Знаєте, що вчора його вогнем трьох бійців було поранено? Ми йому цього не пробачимо… Там, під пагорбом, у них зенітні установки… Звідти тричі били керованими ракетами.

На деякій відстані від нас лунає потужний вибух, зростає високий «гриб» куряви. «Юрист» продовжує:

— Бачите, які гостинці до нас прилітають під час перемир’я?..

На позиції тим часом з урочистостей повертаються нагороджені мотопіхотинці. Мені дуже кортіло поспілкуватись із Станіславом Новиком. Прошу його розповісти, як вдалося захопити в полон терориста.

— Добре спрацював один з наших дозорних — помітив лазутчика, подав сигнал та викликав допомогу. Підібралися до терориста тихенько, дали кілька попереджувальних коротких черг, «сповили». Судячи зі знайдених при ньому документів, списку телефонів в мобільному з купою російських контактів і тільки двома українськими, хлопець «заблукав» під наші позиції не для прогулянки. Переправили його в штаб, там з ним розбиралися далі… А грамотою дуже пишаюсь!

Командир батальйону Олександр ЩЕРБИНА

Спостерігачем на позиціях пункту є також примітна особа — сорокаоднорічний Віталій. Солдат майже не відводить очей від бінокля — три останні ночі по рубежу оборони терористи били з нових точок, дедалі частіше турбують вогневими нальотами вдень. Він кличе до себе командира, показує йому певний рух вздовж лінії оборони ворога та людей на одному із зайнятих терористами териконів. Поки командир перехоплює бінокль та аналізує зміни в обстановці, знайомлюсь з Віталієм, про бойові заслуги якого вже чув від його побратимів:

— Сам я луганчанин… Український громадянин. Як тільки зміг вивезти з міста дружину та дочку, пішов до найближчого військкомату, попросив призвати. Нікому не віддам мою країну. А терористи нам не рівня, бо воюють або за гроші, або тому що іншого вибору в них нема, адже їсти хочеться. Ідейних там мало: як тільки надаєш їм у відповідь як слід, тут же підживають хвіст, викидають білі прапорці, миру просять та своїх двохсотих збирають…

Товариші Віталія просять хоча б кількома словами згадати ще одного бійця підрозділу — пса Каната, якого щеням привезли з Кіровограда. Дивовижно розумне створіння попереджає солдатів про обстріли за кілька хвилин до їхнього початку. Відчувши небезпеку, Канат голосно гавкає до людей і ховається в укриття. Хлопці звикли йому вірити й укриваються самі. Канат не підвів жодного разу, чим врятував не одне життя наших бійців.

Питаю в хлопців про настрої в батальйоні.

— Багато хто з наших починає заводити розмови про контракт, — розповідає один із них. — За час боїв в частині було поранено півсотні бійців, деякі, попри застереження лікарів, повернулися до строю. Четверо загинули, і я розумію, що справу не закінчено. Але в кожного родина, робота, справи. Думаємо. Он, і командир батальйону, коли проводжав демобілізованих додому, з надією побажав їм повернення, бо воювали вони класно! Йдемо, покажу нашу колекцію.

У колекції — осколки «подарунків» від терористів за три останні тижні.

Ще одним моїм співрозмовником був командир третьої мотопіхотної роти Олексій Іванович:

— В мене таке відчуття, наче з тієї сторони стискається пружина. У ворога накопичується техніка, жива сила, матеріальні запаси. Викликає занепокоєння суттєве збільшення частоти та потужності обстрілів... Але ми мусимо вистояти і перемогти. Це наша земля, і правда за нами…

Віктор ШЕВЧЕНКО
із зони АТО

ТИЛ І БОЄГОТОВНІСТЬ

ПАЛИВНА АРТЕРІЯ ВІЙСЬКА

Успішне виконання поставлених завдань частинами, задіяними у проведенні АТО, значною мірою залежить від оперативної та злагодженої роботи підрозділів Тилу Збройних Сил України, зокрема й від фахівців групи забезпечення паливно-мастильними матеріалами. Їхнє завдання — своєчасне підвезення пального в сектори АТО, забезпечення техніки частин необхідними мастильними матеріалами та спеціальними рідинами. Для належної організації цього процесу в їхньому розпорядженні понад 700 одиниць спеціальної техніки.

— Підтримувати засоби підвезення пального у справному стані, зважаючи на їхній поважний вік, справа не з легких.

— Добре, що в цьому питанні вдалося продуктивно попрацювати торік. Зокрема, були укладені договори на відновлення та ремонт понад 350 одиниць техніки, яка більше 20 років перебувала на тривалому зберіганні, — розповів начальник групи забезпечення ПММ полковник Анатолій Федоренко. — Ця робота дозволила забезпечити спецтехнікою як підрозділи, що беруть безпосередню участь в АТО, так і ті, що комплектуються під час мобілізації, а також утворити певний резерв. Значну частину техніки ми відновили силами ремонтних підрозділів служби ПММ.

Треба додати, що нині розроблено тактико-технічне завдання на виготовлення принципово нового вітчизняного паливозаправника. Його практична реалізація відбуватиметься на потужностях вищезгаданого підприємства. Передбачається створення двох паливозаправників на базі автомобільного шасі КрАЗ-63221. Він матиме два окремі відсіки загальною ємністю 12000 літрів. І це раціональне рішення, оскільки дозволяє одночасно транспортувати різні види палива — автомобільний бензин та дизпаливо. Адже, як свідчить досвід проведення антитерористичної операції, у випадку пошкодження цистерни витікає весь запас палива, а якщо вона матиме незалежні один від одного відсіки, то принаймні половину палива вдасться врятувати. Очікується, що новий паливозаправник буде виготовлений вже до кінця поточного року.

ПІД ЧАС ЗДІЙСНЕННЯ МАРШУ МАШИНА, В ЯКІЙ ПЕРЕБУВАВ ПОЛКОВНИК ЛЕПЕХА РАЗОМ З ІЩЕ ДВОМА ОФІЦЕРАМИ, ПІДІРВАЛАСЯ НА ФУГАСІ. ЙОГО КОЛЕГИ ОТРИМАЛИ ВАЖКІ ПОРАНЕННЯ, А ОТ АНДРІЙ, НА ЖАЛЬ, ЗАГИНУВ НА МІСЦІ

Але це — перспектива. Поки ж спеціалістам групи забезпечення ПММ доводиться виконувати поставлені завдання на наявних паливозаправниках. І свою справу вони виконують професійно, часто із ризиком для здоров’я та життя, виявляючи неабияку мужність. І за прикладами далеко ходити не треба. Так, під час напружених боїв у районі Дебальцевого героїчно загинув офіцер Центрального управління забезпечення паливно-мастильними матеріалами Збройних Сил України Тилу Збройних Сил України полковник Андрій Лепеха.

— Мені важко про це говорити, адже тривалий час прослужив з ним пліч-о-пліч в Центральному управлінні, наші кабінети були поруч. Того разу треба було знайти людину, яка б відправилася в Дебальцеве, сформувала колону з паливозаправників в умовах, коли терористи безперестанку шалено атакували наше угруповання, та вивела її з оточення. Він сам зголосився виконати це завдання. Під час здійснення маршу машина, в якій перебував полковник Лепеха разом з іще двома офіцерами, підірвалася на фугасі. Його колеги отримали важкі поранення, а от Андрій, на жаль, загинув на місці, — із сумом пригадує полковник Анатолій Федоренко.

Вартий уваги і мужній вчинок лейтенанта Дмитра Шкіндюка. Під час формування автомобільної колони під Дебальцевим водій одного із паливозаправників в умовах цілком реальної загрози обстрілу противником колони під час її руху відмовився сідати за кермо. Тоді, аби не затримувати початок руху колони, адже при виході із оточення кожна хвилина — на вагу золота, його місце зайняв Дмитро і впевнено керував автівкою до позицій наших військ.

Сергій ВОРОНКОВ,
із зони АТО

СИЛЬНІ ДУХОМ

«ХАН» ВИКЛИКАЄ ВОГОНЬ НА СЕБЕ

На війні кожна хвилина миру на вагу золота. Про це добре знає екіпаж танка старшого прапорщика Володимира Ханча за позивним «Хан». Тож у базовому таборі вони не марнують вільний час. Необхідно довести до ладу бойову техніку, звісно, відіспатися, адже за тиждень їм знову вирушати на передові позиції.

— Кожен день спілкуюся з хлопцями з нашого опорного пункту. Вчора їх обстріляли зі 120-мм мінометів, які мали відвести від лінії зіткнення. Проте ми мовчимо та не робимо жодного пострілу у відповідь. Ось таке в нас припинення вогню, — ділиться останніми новинами Володимир.

За спиною старшого прапорщика Володимира Ханча понад двадцять років служби у Збройних Силах. Більшість часу він прослужив у зенітно-ракетному полку, після скорочення якого продовжив службу в танкових військах. Спочатку — на посаді командира танка, а згодом очолив танковий взвод, яким і досі командує.

— Для мене та моїх підлеглих усе почалося в березні минулого року, коли наше з'єднання було підняте за тривогою. На Рівненському загальновійськовому полігоні пройшли доукомплектування та бойове залагодження. Левову частку підготовки займали практичні заняття з вогневої, тактичної, технічної підготовки, водіння як удень, так і вночі. Бували дні, коли ми лягали спати о першій годині ночі, а прокидалися о четвертій ранку і гайда на полігон. Тож практичні навички ми отримали непогані, — розповідає старший прапорщик Володимир Ханча.

Після інтенсивного навчання — на Донбас. Перший бій назавжди закарбувався в пам'яті Володимира. Хоча сьогодні його можна віднести до сотні інших завдань, які за цей час виконав екіпаж «Хана».

— Це було поблизу Савур-Могили, — розповідає Ханча. — Десь о шостій ранку терористи почали наступ на наші позиції. Ми отримали наказ вийти в заданий район та підтримати нашу піхоту вогнем. Вийшли, відстрілялися, після чого піхота провела зачистку місцевості. А ось під селищем Луганське, коли ми прикривали відхід наших з Дебальцевого, було значно гарячіше, — розповідає військовослужбовець. — Проросійські найманці почали застосовувати тактику танкових засідок. Тільки-но наша колона з'являється на горизонті, вони вилазять, обстрілюють і знову ховаються у свою нору. Тож ми почали виманювати їх. Виїжджаємо на відкриту місцевість та викликаємо вогонь на себе. Заковтнувши «наживку», вони починали нас атакувати, та, щойно виходили з укриття, їх одразу накривали керованими ракетами наші «Булати», що нас прикривали.

Як стверджує старший механік-водій старший солдат Роман Бузінський, головне під час такої «риболовлі» — щоб машина не підвела та стійкий зв'язок, а решта — вже справа техніки та везіння.

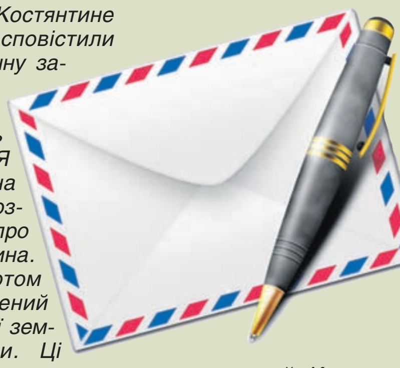
— Звісно, без військової вдачі обійтися важко, — доповнює свого механіка-водія «Хан», — але цілком покладатися на неї доволі небезпечно. Успішне проведення таких операцій є копіткою працею десятків людей, командирів різних рівнів, розвідників, членів екіпажів тощо. Все потрібно спланувати та передбачити різні варіанти розвитку подій на полі бою та вміти правильно налаштувати людей. Лише так можна перемогти.

Аркадій РАДКІВСЬКИЙ,
із зони АТО

РЕДАКЦІЙНА АКЦІЯ: ЛИСТИ УЧАСНИКАМ АТО

КАПІТАНУ КОСТЯНТИНУ ПОЛЛЕ:

«Я ПИШАЮСЯ ВАМИ! ДЯКУЮ ЗА ТЕ, ЩО ПАМ'ЯТАЄТЕ ПРО ПОДВИГ МОГО СИНА!»

Добрий день, шановний Костянтине Васильовичу!

Дізналася про те, що бійці вашого підрозділу знову відзначилися, здобули розвідувальні дані про противника, які високо оцінило військове керівництво. Пишаюся черговим проявом професіоналізму і патріотизму всього особового складу. Кожен з солдатів, сержантів, офіцерів для мене, як рідна людина. Адже свого часу мій син воював разом з ними, зажив авторитет і повагу командирів і всіх бійців. Він і життя своє віддав за те, щоб врятувати бойових побратимів і загинув на ваших очах, шановний Костянтине Васильовичу, в тому бою 21 липня 2014 року.

З вашої розповіді я знаю про подробиці того дня на одній з висот у Костянтинівському районі Донецької області, де бандити облаштували блокпост, на якому перебувало понад 200 терористів. Нашу розвідувальну бойову машину вони пропустили вперед. А коли колона основних сил підрозділу увійшла на територію блокпоста, вороги з укриття відкрили шквальний вогонь з усіх видів стрілецької зброї. За наказом командира роти Романа Майстерюка бійці вступили в бій. Коли поранення отримав гранатометник, його замінив мій син. Фаріз встиг зробити кілька влучних пострілів. Оскаженілі вороги піддали його обстрілу з гранатометів. Вибух чергової гранати обірвав життя мого сина.

Саме ви, Костянтине Васильовичу, сповістили мене про героїчну загибель Фаріза і проводили в останню путь мого синочка. Я безмірно вдячна за те, що у підрозділі пам'ятають про подвиг мого сина. Він був патріотом України, сповнений любові до рідної землі, Батьківщини. Ці якості характеру проявилися ще за часів першого Майдану, куди він приходив разом із сестрою Оксаною. Новим гартом став другий Майдан гідності. Фаріз був не лише учасником тих революційних подій, а й одним з організаторів акцій на підтримку повсталих людей. У столичному кінотеатрі «Нивки» розгорнув пункт соціальної допомоги тим, хто прибув на Євромайдан з інших регіонів України. А коли розпочалася антитерористична операція, то створив благодійний фонд «Від душі до серця». За зібрані волонтерами кошти відправляв у район проведення АТО продукти харчування, одяг, цигарки тощо. Під враженнями від зустрічей на передовій з відважними захисниками України Фаріз добровольцем вступив до батальйону територіальної оборони, в якому загинув, як герой.

Відтепер справу сина продовжую я разом з донькою Оксаною, очолюючи створений ним благодійний фонд. Нещодавно з волонтерами доправили в район перебування вашого підрозділу подарунки бійцям до Дня Перемоги. Передайте, шановний Костянтине Васильовичу, всім тим, хто знав мого сина, щире материнське вітання і побажання повернутися додому здоровими і живими, і головне — з перемогою! Зокрема, привітайте кращих бійців роти солдатів Миколу Литвиненка, Миколу Логвиненка, Василя Рябцева, Вадима Сокару, Андрія Мамоєва. Дорогі мої! Будьте відважними, мужніми і знайте: солдатські матері вами пишаються і очікують повернення додому з перемогою!

Знаю, що на передову ви взяли книгу «Вклоняємось доземно українському солдату», яку підготували до друку військові журналісти центрального друкованого органу Міністерства оборони «Народна армія». У ній є нарис і про життя і подвиг мого сина. Вдячна вам за те, що використовуєте надруковані матеріали у вихованні захисників України на прикладах мужності і відваги, виявлених відважними її синами в боях за свободу і незалежність нашої Батьківщини.

Лариса ІБРАГІМОВА,
керівник благодійного фонду «Від душі до серця»
м. Київ

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

«НАЙСТРАШНІШЕ — ДИВИТИСЯ В ОЧІ ЛЮДИНІ, ЯКА ПОМИРАЄ»

Між життям і смертю є лише мить. І в цю мить, перебуваючи на межі, бійці сподіваються лише на «янголів у камуфляжах» — саме так вояки називають своїх побратимів-медиків.

Військовий санінструктор, 42-річний киянин Вадим Свириденко, вивчав географію Донбасу при пересуванні з одного пункту призначення до іншого. Перше місце, куди він потрапив, було містечко Тепле, що поблизу Щастя в Луганській області. Потім Станиця Луганська, Вільхове, Чорнухине біля Дебальцевого.

— Я служив у 128-й гірсько-піхотній бригаді. Був призваний за мобілізацією як військовий фельдшер. Навчальні збори проходив у Мукачевому. Для мене це була перепідготовка й набуття нових навичок з тактичної медицини. Сам навчався і навчав бійців надавати першу медичну допомогу на полі бою, — розповідає Вадим.

Поранення в руку осколком танкового снаряда Вадим Свириденко отримав, перебуваючи під Дебальцевим.

— Мої побратими надали мені першу допомогу, адже я сам був не в змозі. Вони зробили все правильно, так, як я навчав їх, — пригадує Вадим.

«Я ЛЕЖАВ ІЗ ПЕРЕВ'ЯЗАНИМИ РУКАМИ І НОГАМИ. ДО МЕНЕ ПІДІЙШОВ ЧОЛОВІК І ЗАПИТАВ, ЗВІДКИ Я. ВІДПОВІВ, ЩО З КИЄВА. «АГА, ХУНТА!» — ЗАКРИЧАВ ВІН ТА ПОЧАВ БИТИ ПО РЕБРАХ. ДВА РЕБРА ЗЛАМАВ»

16 лютого українські військові вирвались з-під Дебальцевого. Бойовики били по наших колонах — «Урали», БМП, тягачі… Наші хлопці намагалися якнайшвидше пробратися в найбільш безпечні ділянки дороги, тож мчали без зупинок.

— Наш автомобіль підбили. Мабуть, це була засідка, — пригадує Вадим Свириденко. — Разом із одним легкопораненим (командиром «Чабаном») ми витягли хлопців, які залишилися живими. Чекали три доби, що нам допоможуть. Навкруги була лише підбита техніка та велися обстріли. Найстрашнішим було дивитися в очі людині, яка помирає поруч, розуміючи, що не в змозі чимось їй допомогти. А ще був страшний холод, що пронизував усе тіло двадцятиградусним морозом. На третій день з усіх, кому вдалося вціліти після цієї засідки, були я та наш командир «Чабан». Ми намагалися постійно говорити, щоб не замерзнути. Але згодом і «Чабан» перестав відповідати на мої запитання і заснув назавжди.

За словами Вадима Свириденка, його врятувала кабіна підбитого автомобіля, в якій він ховався від холоду. Через кілька днів до нього підійшли люди. То були терористи.

— Я був ледь притомний, погано пам'ятаю, куди мене везли. Знаю, що це було 19 лютого, і я опинився в самому Донецьку. В мене були обморожені кінцівки. Їхній медик надав мені необхідну медичну допомогу. Я лежав із перев'язаними руками і ногами. До мене підійшов чоловік і запитав, звідки я. Відповів, що з Києва. «Ага, хунта!» — закричав він та почав бити по ребрах. Два ребра зламав. Пізніше підійшов інший і також запитав, звідки я. На відповідь, що зі столиці, отримав чергового стусана. А коли вже третій терорист «ДНР» поцікавився моїм місцем проживання, я змінив тактику, сказавши, що з села Борщагівка, ледве дихаючи при цьому. Бойовик замислився, щось там хмикнув і відійшов…

…Через кілька діб Вадима Свириденка передали українській стороні. На той час у нього вже розпочались незворотні процеси в обморожених стопах ніг і кистях рук. У Києві медики були змушені ампутувати їх. Зараз Вадим починає підготовку до протезування, це триватиме не один тиждень… У боях він втратив кінцівки, але не втратив віру у власні сили й готується працювати, ставши на «нові» ноги.

Наостанок Вадим Свириденко сказав, що часто спілкується з побратимами, які перебувають на Донбасі. Їхні відповіді тішать його серце, адже всі вони кажуть, що не збираються відступати і готові далі боронити Україну.

Микола БЛОНАР,
«Народна армія»

В ЛІКУВАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ ОБОРОННОГО ВІДОМСТВА

СТАНОВЛЕННЯ СИСТЕМИ РЕАБІЛІТАЦІЇ В УКРАЇНІ

Тема реабілітації поранених в зоні проведення антитерористичної операції військовослужбовців залишається для українського суспільства відкритою. Адже протягом більш як двох десятків років наша держава не готувалася до ведення активних бойових дій. І якщо військова медико-лікувальна система в Україні являла собою потужне розгалуження установ різних профілів, то реабілітація поки що — на етапі становлення. Проте, навіть попри важку економічну ситуацію, війну на Донбасі, керівництву держави та оборонного відомства вдається робити значні кроки в даному напрямі.

Так, днями в Ірпені розпочав роботу перший в Україні центр психофізичної реабілітації для поранених воїнів, який відкрився на базі Військово-медичного клінічного центру професійної патології військовослужбовців Збройних Сил України. До слова, відділи та кабінети реабілітації вже працюють фактично в усіх госпіталях та при санаторіях Міністерства оборони України.

Новостворений центр психофізичної реабілітації складається із трьох секцій, де військовослужбовці з різними ступенями та видами травм і поранень можуть фактично заново набути базові навички, потрібні для нормального життя в суспільстві. Начальник Клініки реабілітації, професійної патології і нетрадиційних методів лікування полковник медичної служби Олексій Волянський розповів, що ерготерапія є новим методом роботи з пораненими і галуззю медицини, що передбачає надання допомоги людині в повсякденному житті, розвиток, відновлення і підтримання навичок, необхідних при виконанні дій, важливих і значущих для здоров'я особи. Фактично лікування відбувається за допомогою праці й певних занять. Кінцевою метою ерготерапії є досягнення постраждалим військовослужбовцем максимальної самостійності.

Основними показами до застосування такого методу реабілітації є наявність порушення тонусу м'язів (надто якщо людина довго була прикута до лікарняного ліжка), порушень координації рухів. Надважливе використання ерготерапії при пораненнях верхніх кінцівок. Раніше для відновлення рухових функцій тіла військовослужбовця застосовувалися заняття з лікувальної фізкультури. Проте, за словами офіцера, вони не допомагають відновити тонкі рухи пацієнта. А от нова методика дозволяє повернути такі, здавалося б, прості, але від того не менш важливі функції кінцівок.

Для кожного пораненого військовослужбовця в кабінеті ерготерапії розробляється індивідуальна програма занять, які проводяться під пильним наглядом інструктора. В залежності від тяжкості поранення пацієнти навчаються фактично з нуля елементарних навичок, які людина засвоює ще в дитинстві. Приміром, перекласти камінець з одного місця в інше, або повісити кільце на планку. В активі центру реабілітації є різноманітні побутові імітаційні засоби: двері із різними типами ключів та замків — часто поранений втрачає навіть можливість відкрити чи зачинити вхід до власної оселі; змонтована кухня із базовим набором посуду та столових приладів — пацієнти вчаться брати тарілку й мити її, волонтери зробили імітацію сходів тощо.

ФАКТИЧНО ЛІКУВАННЯ ВІДБУВАЄТЬСЯ ЗА ДОПОМОГОЮ ПРАЦІ Й ПЕВНИХ ЗАНЯТЬ. КІНЦЕВОЮ МЕТОЮ ЕРГОТЕРАПІЇ Є ДОСЯГНЕННЯ ПОСТРАЖДАЛИМ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЕМ МАКСИМАЛЬНОЇ САМОСТІЙНОСТІ

Доктор медичних наук, професор, заслужений лікар України, помічник Міністра оборони України полковник медичної служби Всеволод Стеблюк розповів, що деякі речі в кабінеті українські фахівці створили за досвідом закордонних колег. Наприклад, це система з ряду гвинтів і гайок, вкручених у дерев'яний квадрат (за канадським досвідом). При її використанні задіюються фактично всі дрібні рухи верхніх кінцівок — відкрутити, закрутити тощо. Цю систему застосовують навіть у відновленні лежачих поранених.

У ще одному реабілітаційному кабінеті поранені військовослужбовці мають можливість займатися спеціальними вправами дихання, які вирівнюють загальний психологічний стан і дозволяють заспокоїтися, розслабитися та на певний час забути побачене і пережите на війні завдяки застосуванню підібраних фахівцями-психологами аудіо- та відеорядів. Координатор психологів ірпінського госпіталю та волонтер Віра Шевченко розповіла, що самі ж пацієнти вже добре засвоїли просту істину — психологічне відновлення необхідне такою ж мірою, як і фізичне.

Після переглядів заспокійливих відеопейзажів під релаксаційну музику в пацієнтів відзначаються значні покращення — вони краще сплять уночі, дратівливість зменшується, а комунікабельність зростає.

Справжньою гордістю військових медиків, працівників та волонтерів центру психофізичної реабілітації для поранених воїнів є канадська система інтерактивної реабілітації IREX, аналогів якої немає в Східній Європі. Госпіталь отримав її за підтримки благодійного проекту «Ангели-охоронителі України», започаткованого Лігою українок Канади. Волонтер центру реабілітації Павло Богдан розповів, що нова система працює так: військовослужбовець, який проходить реабілітацію, стає у визначену зону кімнати перед великим екраном, в його середині камера проектує образ пацієнта. Далі інструктор обирає визначену програму, яка найкраще підійде для пораненого бійця і запускає систему.

Програм є більше двох десятків із різною інтенсивністю, інтерфейсом та завданнями. Кількома натисками кнопок пацієнт може стати футбольним воротарем і ловити м'яч, чи опинитися десь в Альпах, збираючи сніжинки. В манері комп'ютерної гри рухаючи тілом і кінцівками, він відновлює порушені опорно-рухові функції накопичуючи бали. По закінченні програми на екран виводяться результати, з яких видно, де потрібно докласти більше зусиль, а де — рухи належно відпрацьовані.

Одним з перших випробував на собі нову систему IREX солдат Роман Гуряч із 24-ї окремої механізованої бригади. Він зазначив, що лише за чотири дні занять почувається значно краще. Після того, як під Кримським в лютому цього року отримав поранення в руку, він переніс чимало операцій, кінцівка практично не рухалася. Зараз Роман вже може її підіймати, рухати кистю та виконувати базові вправи.

Микола ФЕДОРКІВ,
«Народна армія».
Фото Олени КРУГЛЄНІ

ВІСТОЧКИ НА ПЕРЕДОВУ

ТЕПЛО ДИТЯЧИХ СЕРДЕЦЬ ДЛЯ ВАС, ЗАХИСНИКИ!

Діти роблять сьогодні великий внесок у загальну справу захисту української держави, адже своїм душевним дитячим теплом піднімають бійцям бойовий дух і морально підтримують. На аркушах із зошитів — думки, побажання і мрії маленьких українців. Дитяча дипломатія і недитяча мудрість, нерівні рядки і навіть кумедні помилки зворушують до сліз. Здавалося б, що суворим воїнам, які вдень і вночі не знають відпочинку, захищаючи Батьківщину від ворога, не до «дитячих розваг». Але як виявилося, бійці з трепетом читають послання «янголят» і навіть носять їх з собою як талісмани, що оберігають від лиха. На території, де постійно йде стрілянина і лунають вибухи, солдатам як ніколи необхідні увага, хороші слова і відчуття любові небайдужих людей. А в бою немає кращих слів підтримки, ніж такі, які написані нетвердою дитячою рукою:«Я знаю, що ви переможете в цій війні!»

А що, вже казати, якщо малеча отримує відповідь на свої листи від Вас, захисники?

«Я хочу подякувати всім хлопцям, які нас захищають сьогодні. Дякую за те, що жива моя родина, за те, що ступаю по українській землі, знаходжусь під мирним небом. Я дуже Вас поважаю, хоча й не знаю Вас особисто. Хотілося б морально Вас підтримати, підбадьорити.

Повертайтеся живими, здоровими, веселими — обов'язково такими, якими ви були раніше.

Дякую за все..»

Учениця 10 класу,
м. Запоріжжя,
Вероніка ТОЛМАЧОВА

«Вчора ввечері моїй маленькій доньці на мобільний зателефонував Солдат. Коли вона малює для АТО, обов'язково залишає свій номер телефона і підписує: «Соня ЛЕЛЮХ, 9 років». Вони розмовляли: Соня розповідала про контрольну з математики, солдат — про величезні зорі на небі. Соня про кішку і про свої мрії про ляльку, а солдат — про батальйонного собаку Гільзу й про те, як вона охороняє передову. Вони розмовляли про сокровенне, а я не стримувала сліз... Така дружба дорогого варта…»

З листа Наталії ЛЕЛЮХ

«Доброго дня, мій друже воїне!

Не дано мені від природи почути ні голосу матері, ні тьохкання соловейка, ні звучання української пісні. Не чую я й гулу гармат. Але щодня я бачу, дивлячись телевізійні передачі в сурдоперекладі вихователів, як стріляють вороги, як нищать міста та села, як вбивають, грабують мирних людей, як знущаються з полонених, і серце моє обливається кров'ю. Я горджуюся тобою, мій воїне, бо ти не побоявся смерті, не пошкодував свого здоров'я у боротьбі за волю, честь і славу України».

Учениця 9-го класу Теребовлянського навчально-реабілітаційного центру для дітей з вадами слуху,
Наталя МАРУЩАК

ДО 70-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ: УКРАЇНСЬКИЙ ВНЕСОК

Додому

1945 РІК: ОСТАННІ БОЇ — НАЙВАЖЧІ

1418 днів і ночей тривала війна на радянсько-німецькому фронті. Немає такої міри, якою б можна було визначити горе десятків мільйонів людей, заподіяне нею. Якщо скласти всі кілометри фронтових шляхів, пройдених усіма учасниками війни до її завершення, вийде астрономічна цифра, яку навряд чи можна обчислити. Але останні дні на шляху до Берліна виявилися найважчими і найтрагічнішими.

МІЖ ВІСЛОЮ І ОДЕРОМ

1945 рік ознаменувався високими темпами наступу Червоної армії. Вступ її на територію країн Центральної Європи супроводжувався проведенням найграндіозніших воєнних операцій в новітній історії. Найважливішою стала Вісло-Одерська наступальна операція, яка тривала з 12 січня по 3 лютого 1945 року. На той час Червона армія, із мобілізованим на Правобережній Україні контингентом у складі чотирьох Українських фронтів мала певну перевагу над вермахтом у живій силі та техніці.

Наступ радянських військ планувалося розпочати не раніше 20 січня 1945 року. Але союзники звернулися з проханням прискорити його, зважаючи на важке становище їхніх військ, що склалося через потужний удар гітлерівців в Арденах.

Вже 12 січня 1945 року пішли в наступ війська 1-го Українського фронту. Протягом першого дня боїв ударне угруповання наших військ прорвало оборону гітлерівців на ділянці у 35 кілометрів і почало стрімко просуватися вперед. На шостий день склалися сприятливі умови для наступу на Бреслау і розгрому краківського угруповання ворога. Успішно наступали й війська 1-го Білоруського фронту, які розпочали бойові дії на два дні пізніше. Завдяки такому стрімкому наступу 17 січня 1945 року частини 1-го Білоруського фронту за участю 1-ї армії Війська Польського визволили столицю Польщі Варшаву.

Страшна картина постала перед очима бійців. Місто було зруйноване, сотні тисяч мирних жителів загинули або були відправлені до концентраційних таборів і на примусові роботи до нацистської Німеччини.

Загалом за результатами зимових наступальних операцій Москва 120 разів салютувала на честь перемог Червоної армії, понад 3500 її бійців та командирів були удостоєні звання Героя Радянського Союзу. Серед 39 осіб, які отримали це високе звання двічі, були представники України Дмитро Лелюшенко, Степан Козак, Амет-Хан-Султан тощо.

ВІД АЛЬП ДО ЗЕЄЛОВСЬКИХ ВИСОТ

Ворог намагався не лише утримати свої позиції в низці регіонів Угорщини, а і примусити радянське командування зняти частину сил з берлінського напряму. З цією метою гітлерівці перекинули з заходу танкову армію і війська з Греції, Югославії, Угорщини. Вони розраховували цими силами прорвати фронт і відновити свою оборону вздовж Дунаю.

Сконцентрувавши в районі озера Балатон і на південь від нього понад 30 дивізій, противник 6 березня 1945 року одночасно розпочав наступ у трьох напрямах. Запеклі бої тривали десять днів. Ворогу вдалося захопити плацдарм на стику радянських військ і болгарських частин. У цей критичний момент командувач 3-го Українського фронту Федір Толбухін направив командувачу 1-ї Болгарської армії телеграму, в якій писав: «Потрібні ще 4–5 днів такої ж надзвичайної стійкості, упертості і ця авантюра противника буде зламана, а його танкове угруповання розгромлене. Вимагаємо від Вас і ввірених Вам військ особливої стійкості в ці дні і постійної готовності до вирішального удару по ворогу». 12 березня радянські і болгарські війська перейшли в наступ. На початку квітня 1945 року війська 3-го і 2-го Українських фронтів завершили визволення від окупантів Угорщини, 4 квітня — столиці Словаччини Братислави, а 13 очистили від них столицю Австрії Відень.

Це була шоста європейська столиця, до якої приніс свободу боєць Червоної армії. Високу ціну заплатив він за цю історичну місію.

СЛОВО «БЕРЛІН» ЛУНАЛО ДЛЯ БІЙЦІВ ЯК «ДОДОМУ»

Станом на 15 квітня 1945 року наступу Червоної армії протистояли 214 дивізій і 14 бригад противника. Між тим у цей час на Західному фронті вермахт мав їх не більше 60, при цьому некомплект у живій силі в багатьох з них становив 75 відсотків. Маючи переконливу перевагу над гітлерівцями у танках та авіації, союзні війська у другій половині березня відновили наступ з рубежу річки Рейн. Англійці, американці майже без будь-якого опору просувалися на гамбурзькому, лейпцизькому, празькому напрямах. Між тим Гітлер переконував свою націю: доля війни вирішується не на заході, а на сході. Тому німецьке командування оголосило тотальну мобілізацію, призвавши до армії чоловіків віком до 60 років, а також 16–17-річних юнаків.

16 квітня 1945 року після потужної артилерійської і авіаційної підготовки війська 1-го Українського і 1-го Білоруського фронтів перейшли у вирішальний наступ. Вже наступного дня були взяті Зеєловські висоти і почалося форсування річки Нейсе. 21 квітня перші радянські частини увійшли в передмістя Берліна, а 25-го наші війська оточили і розгромили основні сили гітлерівців. Того ж дня відбулася зустріч воїнів радянської і американської армій на Ельбі в районі Торгау.

До закінчення війни і капітуляції захисників Берліна залишалися лічені дні. Сталін наказав маршалу Жукову до 1 травня оволодіти столицею Третього рейху. О 18 вечора 30 квітня радянські підрозділи увірвалися до рейхстагу, а вранці 1 травня, відповідно до наказу Сталіна, прапор перемоги вже майорів над його куполом. Його встановили розвідники 150-ї стрілецької дивізії М. Єгоров, М. Кантарія і українець лейтенант О. Берест.

На кінець квітня 1945 року на порядку денному постало питання про визволення від нацистів столиці Чехословаччини. На той час найближче до неї перебувала 3-а американська армія. Проте війська правого крила 1-го Українського фронту розгорнули наступ на Прагу. Здійснивши стрімкий кидок, вони о четвертій ранку 9 травня 1945 року увійшли в її передмістя. А до десятої Прага була повністю визволена від фашистських окупантів. Одночасно зі сходу наступали війська 4-го і 2-го Українських фронтів, які оточили велике угруповання гітлерівців на сході від Праги. 11 травня 1945 року радянські війська вийшли на рубіж Хемніц — Карлові Вари — Клатові, де зустрілися з передовими частинами американської армії. У полон до Червоної армії потрапили 800 тисяч солдатів і офіцерів противника, її війська захопили близько двох тисяч танків, понад тисячу літаків, 900 гармат і мінометів. Разом з радянськими воїнами у складі 4-го Українського фронту самовіддано воювали за визволення Праги бійці 1-го армійського чехословацького корпусу. 12 травня вони разом з радянськими бойовими побратимами урочисто увійшли у звільнене від фашистів місто.

ВАЖКО УЯВИТИ НАШУ СПІЛЬНУ ПЕРЕМОГУ БЕЗ ВНЕСКУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ. У РОКИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ УКРАЇНЦІ МУЖНЬО ВОЮВАЛИ НА НІМЕЦЬКО-РАДЯНСЬКОМУ ФРОНТІ

7 травня у ставці Ейзенхауера в Реймсі (Франція) був підписаний протокол про беззаперечну капітуляцію збройних сил Німеччини. А наступного дня у передмісті Берліна Карлсхорті в присутності представника Червоної армії маршала Г. Жукова, Великобританії — маршала авіації А. Теддера, США — генерала К. Спаатса, Франції — генерала де Латра де Тассіньї уповноважені німецького верховного командування фельдмаршал В. Кейтель, адмірал флоту Г.Фріденбург і генерал-полковник авіації Г. Штумпф підписали Акт про безумовну капітуляцію. Друга світова війна в Європі закінчилася.

Звістка про перемогу облетіла міста і села України. Всю ніч на вулицях і площах лунали пісні, переможні марші. 9 травня у столиці України розпочався велелюдний мітинг жителів Києва. На вулиці Володимирській напроти оперного театру спорудили святкову трибуну, на якій розвісили гасла: «Слава Перемозі!», «Слава радянським воїнам, які встановили прапор перемоги над Берліном!» Понад три години тривав 200-тисячний мітинг киян. Його учасники пообіцяли якомога швидше залікувати рани війни, відродити рідне місто, його промисловий, науковий і культурний потенціал.

Друга світова війна в Європі закінчилася, але не всі радянські воїни почали повертатися додому. Багато з них вже їхали у військових ешелонах через всю країну на схід, на війну з японськими мілітаристами. Вночі з 8 на 9 серпня 1945 війська Забайкальського, двох Далекосхідних фронтів чисельністю 1,7 млн осіб, на озброєнні яких було 30 тисяч гармат і мінометів, по п'ять тисяч танків і літаків, атакували Квантунське угруповання японців. У його складі було 1,3 млн військовослужбовців, 5 400 гармат і мінометів, 1 200 танків, 2 000 літаків. До 17 серпня радянські війська прорвали оборону ворога, а через три дні той склав зброю.

2 вересня 1945 року на борту американського лінкора «Міссурі» був підписаний Акт про капітуляцію Японії. Свій підпис на цьому документі від радянського командування залишив українець генерал Кузьма Дерев'янко. Цей день офіційно вважається датою закінчення Другої світової війни. В боях до моменту капітуляції Японії Червона армія втратила 12 тисяч вбитими, з них близько трьох тисяч воїнів, мобілізованих з України. Саме вони стали останніми солдатами, полеглими на полях битв Другої світової війни.

ВТІЛЕННЯ МУЖНОСТІ І ВІДВАГИ

Важко уявити нашу спільну перемогу без внеску українського народу. У роки Другої світової війни українці мужньо воювали на німецько-радянському фронті. З кожним роком частка бійців-українців зростала. Якщо 1942 року вони становили близько 8% вояків Червоної армії, то в 1944–1945 роках у складі чотирьох Українських фронтів їх було від 60 до 80 відсотків. Загальна кількість українців у складі Червоної армії під час німецько-радянської війни становила не менше шести мільйонів.

Наші співвітчизники були відважними бійцями. В ході війни вони відзначені 2,5 мільйона орденів і медалей із загальної кількості в 7 мільйонів таких нагород за хоробрість та відвагу. Частка українців серед усіх Героїв Радянського Союзу становить 18,7 відсотка. Для порівняння: серед представників 40 інших, окрім росіян і білорусів, національностей колишнього Радянського Союзу героїв було 7,4 відсотка. Зі 115-ти двічі Героїв 35 були українцями або вихідцями з України. Серед кавалерів трьох Золотих Зірок — українець льотчик Іван Кожедуб.

Україна належить до тих країн, які найбільше постраждали в роки Другої світової війни. Втрати українського народу становили від 40 до 44 відсотків від загальних людських втрат СРСР.

Була ще одна трагедія нашої країни, пов'язана з тим, що в роки Другої світової війни Україна як держава не існувала. Тому багато українців виборювали її незалежність, воюючи як проти гітлерівських окупантів, так і проти сталінського режиму. З цією метою вони створили власні військові частини. До них належать і вояки Української повстанської армії, які виборювали ідею побудови вільної держави. Сотні тисяч учасників українського самостійного руху загинули в боях, тюрмах. Але їхня справа живе в створенні сьогоднішньої незалежної України.

У роки Другої світової війни мільйони українців воювали проти гітлерівських окупантів у складі Червоної армії. У них склалася своя пам'ять про неї. Своє бачення було на її події і в учасників українського визвольного руху. Сьогодні в Україні настав час примирення різних пам'ятей. На досягнення цієї мети спрямований Указ Президента України Петра Порошенка «Про заходи з відзначення у 2015 році 70-ї річниці Перемоги над нацизмом у Європі та 70-ї річниці завершення Другої світової війни». Ним передбачається гідно вшанувати подвиг Українського народу, його визначний внесок у перемогу Антигітлерівської коаліції у Другій світовій війні, виявлення поваги до всіх борців проти нацизму, увічнення пам'яті про загиблих воїнів, учасників українського визвольного руху.

Володимир ЧІКАЛІН, «Народна армія»

Продовження. Початок у №11 (5346) за 31 січня 2015 року, №25 (5360) за 5 березня 2015 року, №36 (5371) за 2 квітня 2015 року, №43 (5378) за 21 квьтня 2015 року

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ

«МАЛЕНЬКА ШВЕЙЦАРІЯ» У ЦЕНТРАЛЬНІЙ УКРАЇНІ

Буцький каньйон на Черкащині називають одним із наймальовничіших місць Центральної України. Він знаходиться за три години їзди від Києва біля села Буки в Маньківському районі Черкаської області.

Тут протікає річка Гірський Тікич, високі скелясті береги якої й утворили Буцький каньйон. Річка тече в протерозойських гранітах, вік яких оцінюється в 2 млрд років. Каньйон вузький, місцями 20–40 метрів завширшки, і досить глибокий для степової місцевості — до 20 метрів.

Звивистий і довгий, він починається від штучного двометрового перекату колишньої греблі ГЕС, який називають водоспадом Вир. Біля шумного водоспаду ще в XIX столітті побудували великий водяний млин, від якого збереглися доволі мальовничі руїни. Мешканці навколишніх сіл називають Буцький каньйон «маленькою Швейцарією» і пишаються, що він представляє Черкаську область у конкурсі «7 природних чудес України». Кам'яними берегами, що нависають над стрімкою водою, можна милуватися з самого центру села Буки — з моста через Гірський Тікич.

Далі за течією знаходиться найцікавіше місце для туристів і відпочивальників, де високі гострі скелі нависають просто над рікою. Місцевий пейзаж дивно нагадує скандинавську довгу, вузьку морську затоку, яка часто тягнеться далеко всередину узбережжя (фіорд) і абсолютно нехарактерна для Центральної України. Це чудо природи не залишилося непоміченим, і з 1972 року Буцькому каньйону присвоїли статус державного пам'ятника природи місцевого значення.

Найбільш чудовий каньйон навесні. Він покритий свіжим яскраво-зеленим різнотрав'ям із квітучими дикими тюльпанами. До Буцького каньйону часто з'їжджаються альпіністи, оскільки скелі над Гірським Тікичем ідеально підходять для скелелазіння. Це місце унікальне ще й тим, що тут знаходяться руїни однієї з перших в Україні гідроелектростанцій, яка була введена в експлуатацію в далекому 1929 році. Але в 1965 році Буки втратили статус районного центру, тому незабаром станція була закрита.

Микола БЛОНАР, «Народна армія»

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

Наталя Калиновська, Львів

НАШ ОБЕРІГ

Людина, що дає тобі життя —
Це ніжна жінка, тиха і покірна.
Вона могла б пройти свій шлях без каяття,
Тому що завжди віддана і вірна.

З дитинства захищає лебединими крилами,
Дарує ласку, пісню, казку і тепло!
Для нас її любов — це оберіг літами,
Де б не були, куди б не занесло.

Душа твоя завжди зігріє сонця світлом,
А добрі руки сяють бурштином,
Велике серце квітне буйним цвітом —
Завжди чекаєш нас тихенько під вікном.

Матусю,ти завжди в турботі, чи ми ситі,
Щасливо чи живем, чи настрій є в сім'ї?
Рідненька наша — берегиня ниви,
Де паростки твої і доньки, і сини!

Красуне наша, ти себе до краплі віддавала,
Плекала у колиски ночі й дні ясні,
Ти нам і сили, і здоров'я повертала!
Рідненька, наш низький уклін прийми!

Успішні і щасливі люди, доки ненька з нами,
Коли усміхнена, здорова і жива,
Коли молитвами вона за нас роками,
Коли чола твого торкається її рука!

ЩО ТАКЕ ПАТРІОТИЗМ

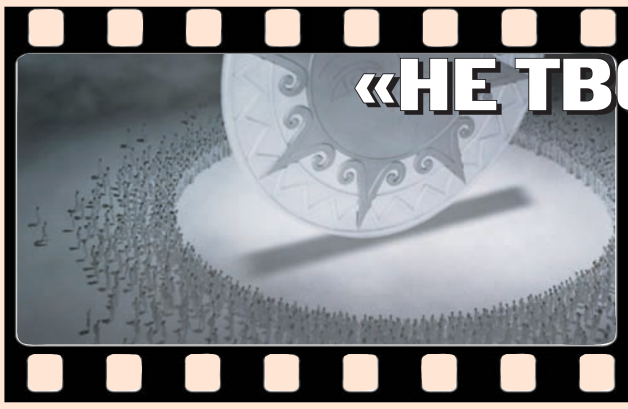

Маша СОБКО, українська співачка:

«Патріотизм — це любов до своєї країни в будь-яких зовнішніх проявах. Наприклад, в національному одязі, коли ти носиш його з гордістю, демонстративно. Мені здається, так повинні робити багато людей, особливо з шоу-бізнесу, тому що вони привертають величезну увагу. Патріотизм — це любов у вчинках. Зараз дуже важливо допомагати нашій армії, нашим військовослужбовцям. Та й узагалі все, що можеш зробити для благополуччя своєї країни, обов'язково роби».

ФІЛОСОФІЯ ПІСНІ

«НЕ ТВОЯ ВІЙНА»

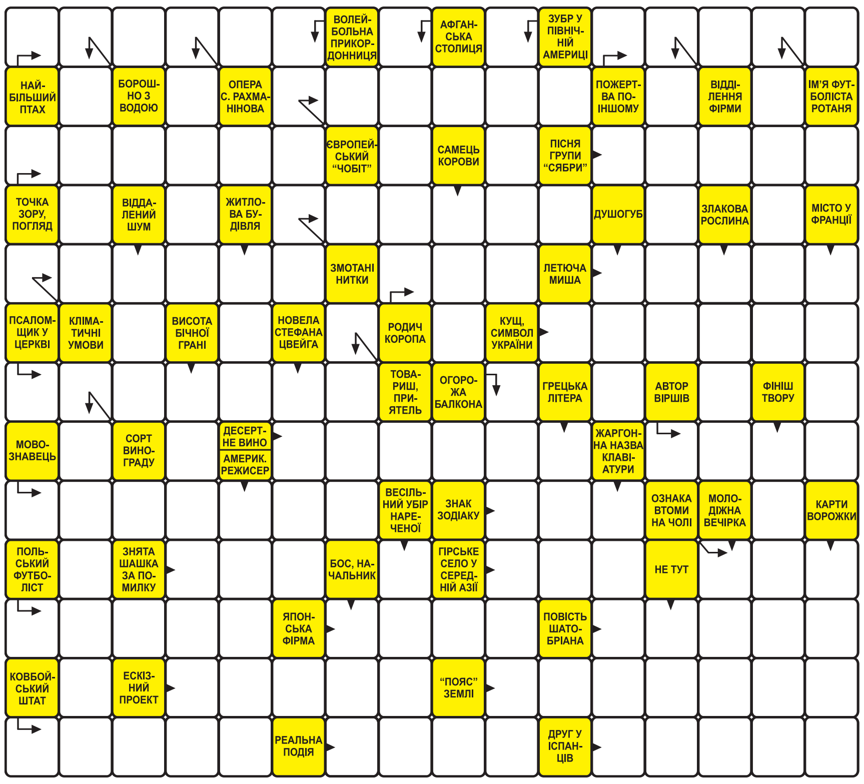
Гурт «Океан Ельзи» презентував кліп на пісню «Не твоя війна». За словами лідера «океанів» Святослава Вакарчука, головна ідея пісні, що міститься в назві, є непростою для зізнання навіть самому собі — нам, українцям, протягом багатьох століть постійно нав'язують ззовні чиїсь думки, дії та навіть війни. Нині настав час нарешті брати відповідальність та ініціативу на себе.

— Головна битва — всередині кожного з нас, всередині нашого суспільства. Адже «твоя війна» — це боротьба з власними комплексами, страхами щось змінити, вплинути на те, що відбувається навколо тебе, не звинувачувати «десь і когось», а брати ситуацію в свої руки. Це — надскладно, та без цього немає успішного майбутнього ні в людини, ні в суспільства, ні у країни, — наголошує Святослав Вакарчук.

Одним з головних елементів відео «Не твоя війна» є така собі монета випадкового вибору з темною та світлою сторонами. Цей образ виник з ідеї режисера зобразити суспільство, яке чекає, а не діє, яке відсторонено спостерігає, на який же бік впаде монета, чи вкотре «пощастить-не пощастить». А це — шлях занепаду, а аж ніяк не розвитку.

Та в кінці відео зображена в ньому спільнота все ж таки отримує шанс на розвиток й далі все залежить від неї. А монета просто зникає…

Інф. «НА»

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

ПОЛЬОВА КУХНЯ

РИБНИК «АРОМАТНИЙ»

Рибник з консервів — риба у власному соку, в олії або в томаті — найпопулярніша страва польової кухні. Спочатку у воду потрібно покласти перлову крупу (попередньо замочену в холодній воді) або рис і поставити на вогонь. Через 15–20 хвилин після закипання посолити і додати нарізану кубиками картоплю. Через 5 хвилин кипіння можна вже додавати заправку, яка складається з подрібнених консервів і дрібно нарізаної цибулі (побільше, від великої кількості цибулі смак супу тільки поліпшується), додаємо лаврові листочки і горошини чорного перцю. Через 5 хвилин кипіння можна покласти дрібно нарізані варені яйця. Після закипання суп готовий. Перед подачею на стіл можна додати в нього вершкове масло.

Якщо є рибні консерви в томатному соусі, то варити суп рекомендується, як описано вище, але без додавання масла. Отже, в цілому рибник вариться близько півгодини. Якщо час обмежений, можна скоротити варіння супу до 10–15 хв, без перлової або рисової крупи, а додавши одночасно з картоплею «геркулес».

ПЛОВ ПО-ТУРИСТСЬКИ

Плов по-туристськи готують із сирого м'яса. Його дрібно рубають і обсмажують на будь-якому жирі. Наприкінці смаження на пательню кладуть нарізану цибулю і моркву, якщо є, — нарізаний солодкий перець, корінь петрушки. В казанок на дно наливають соняшникову олію, поміщають цю смажену суміш, солять (на кухоль рису — 0,5 ч. ложки) і зверху акуратно, не перемішуючи, закладають попередньо оброблений окропом рис. Потім очищають від зовнішньої шкірки часник і встромляють його в рис так, щоб хвостики трохи стирчали з-під крупи. Далі (обережно, щоб не перемішати складові), додають холодну воду і ставлять на середній вогонь багаття до закипання. Як тільки плов закипить, залишають казанок на слабкому вогні для того, щоб плов дійшов повільно до кондиції. Коли вода з поверхні рису зникне — плов готовий. Перед подачею на стіл часник виймають. У страву додають вершкове масло і ретельно перемішують, розкладають по мисках, приправляючи розпареним часником.

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20182
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 40639

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Рр - Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.